

פורום שפיל

ותן זך

לא, לא טעות דפוס. פורום שפיל על מיש קל הפורים שפיל, מישק הפורים העממי המי סורתי שנעלם מנופי חינו כשהעולמי אידע הור פיעה בהם וכאשר כל רבר המוזה עם חגי ישראל ומועד הפך לנחלתם הבלעדית של גנונים ובתי-ספר אם לא נסתגר בגיטאות הדי תיים של ישראל החרדית.

מה עוד ניתן לומר על "פורום הסופרים" שנהחייאתו, אחת לכמה חודשים, טורח גברי אל מוקד, ולא נאמר ברשימתו המצויינת והי חריפה של יורם קניוק בהעיר (28.7.89).

מוקד, שידו רב לו ריאיונים ובוואריאצ' יות על נושא אירגונים וקליקות וביתות וכי נופיות של אנ"ש ונ"ש (נשות שלומנו), נהי פנה לשעה מן Tel-Aviv Review, תחביבו האחרון, ואסף סביבו את כל גורטאות השמאל וחורבות חיבת חיועה של מה שנקרא פעם תנועת העבודה בישראל (כשעוד היתה עברי דה בישראל). נראה שטרם וכינס אותם במי גמה לראוג לכך שהריאלוג בין העם היהודי והעם הפלסטיני (איוה ריאולוגי? זה של שמיר ואולי זה של רביצין?) ימצא גישה מאוזנת ולא יחס של איפה ואיפה כלפי ישראל."

כיצור: משהו כמו תא סופרים להסברת המבצע בישראל? לעולם הנאור, קצת ימינה מן הגברת בקי פרייטסט. מובטחני שאפילו שרהיה משה ארנס היה מברך על הקמתו כרבים לולא חשש מבעלי החיטוקים ושרשי רות הברזל.

מי לא נקהל שם לריגולו של אמוג'הכנור פיות המנוסה?

אחר שבהנה כנשיא הסניף הישראלי של אירגון הסופרים הבינלאומי פא"ן (שהו קם, כידוע, במטרה להגן על חירות הסופר והיצירה) השיב לאלוים ברבר גורלם של סופרים ערבים כשלאים כמה שמכונה "מצע מינהלי", באומרו כי דוברי שרותי הביטחון הבטיחו לו כי המדובר ב"טיפוסים מסוכנים" ולפיכך "הכל כסדר". ואחר, יורשו הראוי של הקורם ומרבה ננסיעות לא פחות ממנו על חשבון מישרדי החוקי? הודיע ברבים כי מרכז אירגון פא"ן הבינלאומי "מיידע" אותו — אותו, היושב בישראל — ברבר מצבם של הסופרים הערבים העצורים כאן...

שלישי ורביעי שנקהלו לרגל הם (א) משרי רר שבידך על מילחמת-הלבנון ובלבר שתי היה קצרה ותכליתית) ר(וב) מי שלא נרתע מלתאר את עמיתיו הסופרים, אבשי מננהי שלום הישראלי, כעושי מלאכתו של אש"ף. חמישי הוא סופר, שביודיעו או שלא בידע ינו, עושה — אני מצטט מדיכרי היסטוריון ישראלי צעיר — שימוש באוצר מילים ודי מויים גיזעני, ביולוגיסטי, אורגני ואנטי-שמי כמובנה המודרני המועזע ביותר של המילה לאורך כל דיוניו על הגלות היהודית, ומוכן להצדיק את נישול הערבים בידי הציונים בשל זכות המצוקה, ובמובלע, בגלל שיש להם הכוח לעשות זאת (ראה עמר ברטוב, "הבנאליות של הנורמאליות", עיתון 77, יוני 1989).

וכן הלאה וכן הלאה וכן הלאה ad nauseam — טליתות שכולן תכלת.

אך כתב עליהם יורם קניוק: "לו היה ביסוד (הפורום) חליק אחד של הגינות ולא רק ניסיון לנגח ועד קיים (אחד של היוצרים הישי ראלים והפלסטינים — הפורום היחיד בישי ראל שבו יושבים ומופיעים יחד, זה בצד זה, סופרים, משוררים ואנשי אקדמיה יהודים, ערבים ופלסטינים מן השטחים הכבושים), היתה שיחת-טלפון אחת יכולה למנוע טירחת חיפוש יתרה. אבל מוטב להיות כסדר עם שוברי-העצמות מאשר עם המצפונאים. לפני הורו כפני הסופרים (הללו), ואם כאלה הם הסופרים, שכה נבהלו מתחוויותיהם, שעכ" ור לצד של איזו עם מי לרבר" בהתלהבות

מעוררת תמיחה, מה יגידו מטראנספרי המש איות ופגורמיסטי הקיר?"

קניוק מסיים: "מה שעשו הפורומיסטים הוא לתת לגיטימציה, מעט בכיניתי, מסורד קת, בעיניים מעט עצומות, בגינורד אופייני, בסומק קל, לגיטימציה לתופעה נוראה של כיבוש ושליטה כוחנית בעם ור. דימעה צר דקת צידקנית של סופרים היא תופעה בזת המדאיגות ביותר שידענו. לגיטימציה כזאת לעוול לא ניתנה מאז ימי סטאלין לשום מימד סר... אם הפורום הוא שלמתה הצידקנית של ממשלת הקונסנוס, הרי לכלב יש הור עם פנים הרבה יותר יפות."

מילים כדרכנות. ואיפרופו ממשלת הקוני סנוס, מה פלא שארבעה מתוך חמשת הסופ רים שחתמו בשעתו על הקריאה הגרולה לב רית ("אחדות") עם הימין (עו, עמיחי, א"ב יהושע וגרשון שקר) ישובים שוב, מאחורי כקבוקי הקוקה קולה שלהם, על בימת הפרי

הרבים, מן הארץ שאפילו אווירה מחכים ואי שר לפני הופעת הציונות היו באים אליה בעי קר כדי למות בה.

וכך הגיע לידי מאמרו השקול והמאוזן יפה, כרגיל, של דן מרגלית בהארץ (2.10.88), שנועק להגן על מפקד חטיבת גבעתי, אפי פיין. שומר המצוות" (כולו?), מפני הביקורת שבה זכה (זכיה מפוקפקת למדי) מידי קצין שכנראה עדיין לא איבד כליל כל צלם אנושי.

כדרכו, עושה מרגלית את מלאכת ההרס וההשחתה שלו — מדורמדור ושקול-שקול. וכל-כך אתה מתרשם מן הדברים והנימוקים עד שבסופו של דבר אתה אכן משוכנע כי האיש באמת אינו יודע כלל מה שפיו סח. כך הוא המצב, לפעמים, ב"שומרי מישקל" ו-מאונים" ממין זה.

ומהו טעמו הפעם, שכשמו ולשמו הוא נח לך להגנת אותו אפי פיין. שומר המצוות" אשר "הלוחמים (נגד מי? נגד נשים ונערים?) מערצים אותו?"

ובכן, הסכינתו ושימעו: "הלוואי שאפשר היה לקבל את ערות האלמוני (שהתלונן כנגד המח"ס) כאילו שיעור החריגים בגבעתי עולה על חטיבות אחרות בפגיעה שלא כדיון בפלס-טינים; הלוואי שאפשר היה למקד את המעי שים האלה בכבוזה צבאית אחת, בכחינת גור רם ממאיר ממוקד."

אתם שמעתם מה שאני שמעתי? — מה לכם מתאנים למח"ס אחד, שומרי מצוות מהולל, ברך השם, ולכמה מחיליו הסאריס טים. הלא כל צבאנו (כולל) אנשי מילואים מבוגרים, דיברי מרגלית) אינו אלא מחלה ממארת אחת שבין מוקדיה השונים אסור ואף לא כדאי בכלל להבחין...

מדוע לא כדאי? כיוון שכולו ממ" אי. דיברי דן מרגלית והגילנו. אם איני טועה, אפילו הפרופ' ישעיהו לייבוזיץ עוד לא אמר כדברים האלה. ואולי אמר ואני לא ידעתי. עכשו אתם מכינים מדוע כתבתי ש-שומרי המישקל" שלנו — אוונם אינם שומעת את שפיהם מדבר?

אתם שמעתם מה שאני שמעתי? — מה לכם מתאנים למח"ס אחד, שומרי מצוות מהולל, ברך השם, ולכמה מחיליו הסאריס טים. הלא כל צבאנו (כולל) אנשי מילואים מבוגרים, דיברי מרגלית) אינו אלא מחלה ממארת אחת שבין מוקדיה השונים אסור ואף לא כדאי בכלל להבחין...

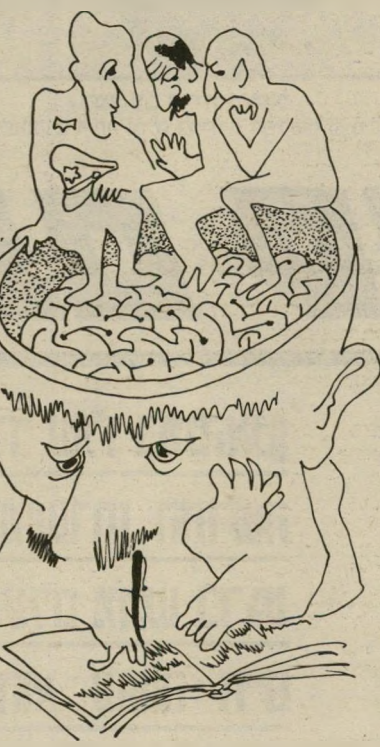
ממור ורבו דן מירון למד שאת שלא יעשה ההגיון יעשה האורך. ומגבריא מוקד, אבי אבות מילחמת 30 השנה האחרונות בספרות העברית, למד כי לכסאה של ממש אין די בהפרשים של טעם ובחילוקי-דיעות על עיי קרים. כאן נחוצה שיביאה אפורה כשק וכברה משאתה בשניים". בלעדיה באמת קשים חייו של מבקר רעיל מן הסוג המוכר.

אבל אל דאגה, מי שמסוגל לכתוב על אחר משיריה של דליה רביקוביץ, שהוא מבטא מחאה של רשע, אין לו שום מחסור במיצרך זה, הלא-נדיר במקומנו ובזמננו.

אבל לא רק את דרך הכסאה למד הבאנדיט (מלשון באנדה ובאנדה) שלנו מרבבותי המ יומנים, כי אם גם את דרך התחבולות שבהן עושים, כידוע שבכולם, למחמה. וכך אין הוא מנגח את זה עד שלא עמד והבטיח לעצמו תחילה את תמיכתו ואחרתו של חברו. וכך לעולם לא יתקוף יותר ממטרה אחת או שתיים בבת אחת — ובשמן המפורש כל היתר יצטרכו להסתפק בלשון "משוררים", "דרו", "מודל", "בוהמה" וכיוצא באלה מילים אופנתיות.

וגם דעת דרכי עקיפין בחן וחקיר ושינו. כך לעולם לא יתקוף, חלילה, ישירות את נתן זך. לא, הוא על השיר הפוליטי יצא קיצפו, וזך הוא כידוע ממציא ונציגו המובהק ביותר של השיר הפוליטי בישראל ואף בעמים. ואם מחר שוב יעלה מלפני רצון לתקוף משורר זה או אחר (יותר זה מאשר אחר...), או אז אחו שוב בלשון נושאים ועניינים שברומו של עולם. שהרי מניעים כשלו אין מגלים אלא ליודעי ח"ן.

מה אומר ומה אדבר. תמותה-עולם חילר נית בעיניו של חילוני ממין זה הכותב כאן.

זוברט נדלר: בלי מילים

רום" המוקדי החדש. אלה לא למרו ולא יל- מרו דבר לעולם. אלא שהפעם הם כבר יושבים לצידם של אהרון מגד, חנוך ברטוב, משה דור, יצחק אורבך-אורפו וגבריא מוקד. מעניין מדוע לא הומינו גם את נעמי פרני קל מחברון ונעמי שמר מירושלם עיר קוני שנו?

מה, האם גם הם נוהגים "איפה ואיפה"?

● דן מרגלית והחוויה החילונית לכל אדם יש חברים. "או חברותא או מיי תותא", קבעו חכמינו והם כנראה ידעו מה שהם אומרים. ובאמת, מה היינו עושים בלי חברים? על מישקל זה, מה היינו עושים בלא אותם חברים יקרים הטורחים לאסוף למעננו כל רב-השמצה המתפרסם על מעלת כבודנו באותם שבועות מועטים (הה, מועטים מדי) שבהם נעדרים אנחנו, שנה-שנה, בעונותינו

אבל אילו ניטל עלי לבחור בין פסוקי השבוע לביין חוגלות, דיסקוטק, זונה מקומית ונתן זך — רק הצניעות היהודית הטיבעית שלי מר נעת בעדי מלומר כמה הייתי בוחר. איך אמר ביאליק (חיים נחמן):

יש פושט למרגלית יד — ותרם בידו.

ואתו ביאליק גם כתב, אולי אפילו יותר טוב:

למי אבן טובה, ולמי המרגלית, ולמי שש אצבעות בידו השמאלית.

● פיטפוט הולך ונמשך

דור דור ודורסיו. דור דור וסופריו ומשר רריו וציריו ומלחיניו ואנשי התיאטרון שלו. דור דור והכולרות שלו. דור הולך ודור בא ורק הכולרות נשארות לעולם ועד. ודרכו של עולם, שעל כל משורר-אמת וסופר-אמת ואמרי-אמת הוא מצמיח לפחות 20 כולרות של אמת. מה לעשות, נער הייתי וגם וקנתי וכבר ספרתי כמה וכמה פעמים, שלא אטעה.

כך שאותו אריאל הירשפלד שהטעימנו זה שלושה שבועות, במוסף לתרבות וספרות של הארץ. את כל מטעמי הגיניו בנושא השירה בת זמננו, כמו בא בעצם אל המוכן. שהרי כבר קדמו לו גבריא מוקד וארציון ברתנא ואמ נון נבות וגיורא לשם ועוד ועוד כהנה וכהנה פטטריות וכמהין מן הסוג הנזכר, הפורה בעי קר בכיזה ואחרי הגשם.

מהם למד, בין השאר, שחומות יריחו — לא צקנו-לחש הוא שהכריעו. ולכן הוא עומד ומצוה. בגידת השירה". במילים אחרות: ז'ר לין בנדה מיורחתי-כונני הוא שגח כאן לאור העולם (השווה: La Trahison des Clercs — בגידת הכהנים" של המבקר והוגה-הדיעות הצרפתי). מרבבותיו הזכורים גם למד וזטרנו שבביקורת בלבר אין די כדי להכריע מטרת נכבדות: כאן נחוצים כבר מסעות-צלב מתי משכים (בכתב ובעלפה). אחרת, קיימת תמיד הסכנה שלא תזכה בתשומת-הלב הראויה של עם חלכה שכבר עייפה נפשו להורגים ולקוטי לים ולמרעילים.

ממור ורבו דן מירון למד שאת שלא יעשה ההגיון יעשה האורך. ומגבריא מוקד, אבי אבות מילחמת 30 השנה האחרונות בספרות העברית, למד כי לכסאה של ממש אין די בהפרשים של טעם ובחילוקי-דיעות על עיי קרים. כאן נחוצה שיביאה אפורה כשק וכברה משאתה בשניים". בלעדיה באמת קשים חייו של מבקר רעיל מן הסוג המוכר.

אבל אל דאגה, מי שמסוגל לכתוב על אחר משיריה של דליה רביקוביץ, שהוא מבטא מחאה של רשע, אין לו שום מחסור במיצרך זה, הלא-נדיר במקומנו ובזמננו.

אבל לא רק את דרך הכסאה למד הבאנדיט (מלשון באנדה ובאנדה) שלנו מרבבותי המ יומנים, כי אם גם את דרך התחבולות שבהן עושים, כידוע שבכולם, למחמה. וכך אין הוא מנגח את זה עד שלא עמד והבטיח לעצמו תחילה את תמיכתו ואחרתו של חברו. וכך לעולם לא יתקוף יותר ממטרה אחת או שתיים בבת אחת — ובשמן המפורש כל היתר יצטרכו להסתפק בלשון "משוררים", "דרו", "מודל", "בוהמה" וכיוצא באלה מילים אופנתיות.

וגם דעת דרכי עקיפין בחן וחקיר ושינו. כך לעולם לא יתקוף, חלילה, ישירות את נתן זך. לא, הוא על השיר הפוליטי יצא קיצפו, וזך הוא כידוע ממציא ונציגו המובהק ביותר של השיר הפוליטי בישראל ואף בעמים. ואם מחר שוב יעלה מלפני רצון לתקוף משורר זה או אחר (יותר זה מאשר אחר...), או אז אחו שוב בלשון נושאים ועניינים שברומו של עולם. שהרי מניעים כשלו אין מגלים אלא ליודעי ח"ן.